

BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2008. december • XIV. évfolyam 6. szám

Az Ünnepelet ajándéka

„Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!” (Péld. 23,26)

Karácsony a kívánságok, a vágyak és az álmok ünnepe lett. Gyermekként izgalommal várjuk, vajon titkos vágyaink hogyan valósulnak meg a fenyőfa csendes fényénél, felnőttként reménykedünk, hogy valóban sikerül örömet szerezni szeretteinknek a hosszas keresgélés után megszerzett ajándékainkkal, s mindnyájan álmodunk egy igazán csendes, békés, rohanások és feszültségek nélküli szentestéről. Álmodunk a szeretetről...

De miközben kívánunk, vágyakozunk és álmodunk – elvész a lényeg: az ünnep értelme és célja! Hiszen karácsonykor nem magunkat és nem egymást ünnepejük, hanem egy egyedülálló születésnapot, az élő Isten egyetlen Fiának születésnapját. Képzelnék csak el: mit szólnánk, ha a saját születésnapunkon a családjunk tagjai mindenkivel foglalkoznának, csak velünk nem! Mindenki kapna valami ajándékot, mindenkihez lenne egy-egy kedves szavuk, csak az ünnepelet maradna ki mindebből! Méltán érezhetnénk: születésnapunkat mások sajátították ki önmaguknak. Mindenki más kívánsága számít, csak az ünnepeleté nem! Vajon mit kér az Úr Krisztus idén karácsonyra? Figyeljünk az ünnepelet kívánságára!

Ajjaj! – gondolják erre sokan, - még egy teher! A gyermek megszeppen: Biztosan azt kéri az Úr Jézus, hogy legyek jó... Megpróbáltam már, de igazán sohasem sikerült! Gondolom, azt szeretné – véli a felnőtt -, hogy többet járjak templomba... De hisz még a családomra sem marad elég időm!

Bizonyára többet kellene szolgálnom, adakoznom – tűnődik el a vallásos ember -, csakhogy a meglevő feladattal és terheimmel is alig bírok!

Sokan csak tehernek látják a keresztyén életet – pedig mekkorát tévednek!

Urunknak egyetlen kérése van: „Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”

A szív pedig nem más, mint a bizalom, azaz életünk irányításának székhelye. Azoknak a helyek, akikben, amikben megbízunk. Ezért a karácsonyi ünnepelet ezt kéri: Add nekem a bizalmadat!

Mária és József megbíztak az angyali üzenetben, amely Jézus-

ról szólt – s meg is tapasztalták annak beteljesedését; a pásztorok megbíztak az angyalok híradásában, s örömmel találkoztak az isteni gyermekkel; a napkeleti bölcsek bíztak a jelben, amit Istentől kaptak, s megláthatták a világ leghatalmasabb uralkodóját, aki a jelzett helyen, Palesztina földjén született meg.

Aki szeretné átélni a karácsony valódi örömét, az figyeljen az ünnepelt kérésére: *„Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”*

Mi a biztosítéka annak, hogy ráfigyelve valódi öröm tölti be az életünket? Az, hogy kérését megelőzte valami: az ő ajándék-készítése! Készült az ünnepre, megvásárolta, előkészítette ajándékait. Még azt is „megleste”, hogy mire van leginkább szükségünk, hiszen aki igazán szeret, az nagy gonddal figyel a másik kívánságaira, titkos vágyaira...

Jézus Krisztus karácsonyában az a különleges, hogy mielőtt bármit kérne tőlünk, előtte Ő ad. Tudjuk-e ezt?

Vajon tudjuk-e, hogy már megvette, előkészítette az ajándékot, amit ezen a karácsonyon oda akar adni? Igen, ő az ünnepelt, ő vette meg a legnagyobbat a többieknek!

Alaposan utánajárt: nem egy kis örömet, egy kis szeretettel többet, nem is egy új ruhát, autót vagy lakást készített, mert ezek mind ideig valók, s mind pénzért megvehetőek. Ő olyat készített, amit milliókért sem lehetne beszerezni, - ugyanakkor örökre velünk marad: sem el nem avul, sem tönkre nem megy, sem el nem fogy. Olyat szerzett, amit soha senki más a történelemben: *„Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.”* (Ezékiel 36,26) Igen, az a mi igazi szükségünk, hogy született kőszívünk helyére hússzívet tegyen! Azért kéri a szívemet, hogy helyette másikat adhasson. Újat, újonnan szülöttet. (János 3,7)

E szívcserehez már mindent előkészített, mindent megfizetett: Azért engedte magát keresztre feszíteni, hogy ez az áldozat új szívünk váltságdíja legyen.

Ezért ha elismerem, hogy az enyém „kőszív”, - s hiszem, hogy a Nála lévő a „hússzív”, akkor megtörténik az ajándékozás!

Egy dúsgazdag ember egyetlen fiára hagyta teljes vagyonát, aki azonban hamarosan meghalt. Ekkor a gazdag módosította a végrendeletét. Amikor ő is elhunyt, árverésre került a vagyon, s nagy reményekkel gyülekeztek a jómódú ismerősök, hogy lecsaphassanak egy-egy értékes tárgyra vagy ingatlanra. Az árverésen azonban legelőször egy egyszerű fényképet kínáltak fel, ami túl olcsó és túl jelentéktelen volt a licitálók száma. De egyszer csak a hátsó sorból jelentkezett egy öreg szolga, aki felismerte a képben elhunyt gazdájának szeretett fiát, s mivel más licitáló nem akadt, pár fillérért megvette a fotót. Ezt még ő is meg tudta tenni.

Ekkor megdöbbenő dolog történt: Az árverésen jelen lévő közjegyző bejelentette: Az elhunyt végakarata az, hogy aki megvásárolja a fia fényképét, azé legyen a teljes vagyon! Az árverés tehát véget ért!

Nem olyat kér az Isten, amit ne tudnánk megtenni! *„Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utaimat!”* S amit cserébe ad, amit szép, karácsonyi ajándékként előkészített, az minden képzeletünket felülmúlja: *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”* – írja az apostol. (Róma 8,32) Mindent – amire valóban szükségünk van! Ajándékai: a bűnbocsánat és az örök élet – páratlan lehetőségeink!

Rajtunk múlik: vajon figyelünk-e idén az Ünnepeltre! Ámen.

- Somogyi László -
lelkipásztor

BOLDOG ÚJÉVI BIZONYOSSÁG (2MÓZES 13,22)

„Nem távozott el a felhőoszlop a nép elől.”

Pál apostol a jövőre való tekintettel a következőt mondta: *„És hogy mi ér ott engem, nem tudom; csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonyágot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám”* (ApCsel 20,22 k.).

Az emberek ma bizonytalanul állnak a jövő előtt. Nagy az aggodás, a félelem, a bajok és a nehézségek csak növekednek. Bárhogy is legyen, bármi jöjjön is, ma különösen szükségünk van egy velünk jövő megingathatatlan vigasztalásra és bátorításra. A fent említett Ige világít rá erre.

1. Kinek adatik ez a vigasztalás?

Igénk egy „nép”-ről beszél. Kik ők? Az a nép, amely nem régen tapasztalta meg az egyiptomi rabszolgaságból való csodálatos szabadulást. Most az Ígéret Földje felé vándorolnak. A pusztai vándorlásuk útjára nézve adatott ennek a népnek ez a különös vigasztalás. Más népeknek is lehettek különleges ajándékai és képességei. De csak Isten választott népe vándorolhatott Istennek a felhő-, és tűzoszlopban való jelenlétében.

A világ mulandó és gyalró vigasztalást nyújt.

Igazi bizonyosságot és elrejtettséget csak az a nép ismer, amely az Úrhoz tartozik. Az ószövetségi Isten népéhez odakerült az újszövetségi Izráel. Mindazok hozzá tartoznak, akik Ábrahám hitének nyomdokaiban járnak (Róm 4,12). Isten eme Izráelének (Gal 6,16) adatik teljes értelemben az Igénkben megadott vigasztalás. Mindenki, aki tiszta szívből hisz a Megváltóban, átélte és megtapasztalta szabadító kegyelmét és most a menyeyei Kánaán felé halad, az úgy örvendezhet a felhőoszlopban, ahogyan azt Izráel tette. Aki még nem tartozik e zarándok gyülekezetéhez, adja oda magát Jézusnak, hogy neki is része lehessen ebben a legfontosabb vigasztalásban!

2. Miben áll ez a vigasztalás?

Mi volt ez a „felhőoszlop”, amelyről megmondattott: „nem távozott el a nép elől”? Isten állandó közelségének és jelenlétének a jele. Maga az Úr vonult a felhőoszlopban Izráel előtt (2Móz 13,21). Az isteni védelem állandó garanciája volt ez egy olyan földön, ahol sok ellenség és gond volt. A felhőoszlop mindenekelőtt Izráel népének vezetését szolgálta. Isten megmutatta népe számára általa azt az utat, amelyet járniuk kellett: „Az Úr pedig előttük ment a felhőoszlopban, hogy vezesse őket az úton” (21.v.).

Mindazokat az előnyöket, amelyeket Izráel a felhőoszlopban birtokolt, mi Jézus Személyében tudhatjuk magunkénak. Ő a mi Vezetőnk. Ebben van vigasztalásunk. Az új év sokunk életében fontos döntéseket hozhat. Ki tanácsoljon és vezessen? A népek a sötétben tapogatóznak. Ki tesz bizonyossá felőle, hogy minden emberi tanácsstalanság és kiúttalanság közepette Isten gyermekeinek előre elkészített útjuk van, amelyen járhatnak? Istennek legyen hála, nem kell bizonytalanságban tapogatóznunk! Istennek legyen hála, jól kipróbált Vezérünk van, Akihez tarthatjuk magunkat! Van egy Csillagunk, amely újra meg újra felkel és világít nekünk. Ez a Jákób Csillaga (4Móz 24,17). Viharbiztos lámpánk van. Ez a mi Urunk Igéje (Zsolt 119,105). Az Ő Lelke a garancia, Aki minden igazságra elvezet (Ján 16,13). Felhőoszlopának isteni vezetése velünk jön a jövőbe is. Ez az a vigasztalás, amelyet Isten népe birtokol az új év küszöbén.

3. Meddig tart ez a vigasztalás?

„Nem távozott el a felhőoszlop a nép előtt.” Vannak vigasztalások, amelyek elmúlnak. Izráel is átélt néhány tovatűnő vigasztalást a Kánaánba vezető úton. Az elim-i pálmafák és vízforrások csodálatos felüdülést jelentettek (2Móz 15,27). De csak egy időre. A fűrjek kellemes változatosságot hoztak (2Móz 16,13). De nem marad-

tak meg végleg. Ezzel szemben a felhőoszlop állandóan Izráellel volt. Elöl ment világos vagy sötét időkben, kedves és nehéz megtapasztalások során, érthetetlen kerülőutakon vagy győzelmes bevonulások alkalmával. Egészen az Ígéret Földjére való belépésig, ahol beteljesedett a feladata, megmaradt a felhőoszlop a néppel.

Így van ez ma is Isten népével. Hálásan elfogadunk Isten kezéből bizonyos átmeneti felfrissüléseket. Milyen áldott módon megerősít pl. bizonyos jó és áldott emberekkel való találkozás! De a tulajdonképpeni vigasztalás más. Olyan bátorításra van szükségünk, amely „soha nem múlik el”. Ezt csak az a Valaki adhatja meg, Aki ezt mondta: „Én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mát 28,20). A mi Urunk Jézus Krisztus a bennünket soha el nem hagyó felhőoszlop.

Ezzel a vigasztalással teli bizonyossággal kel át Isten népe, minden országban, minden egyházban és közösségben, az új évbe. A felhőoszlop árnyékában és a tűzoszlop fényében nyújtják ki Lélekben kezeiket egymásnak Isten gyermekei. Üdvözlük egymást tengerek és országok felett, hálás visszatekintéssel a pokoli fáraó szolgaságából való nagy szabadulásra. Erősíti és egyesíti őket az előttük járó Menyeyi Vezértől való közös függés. Feltekintenek az Ígéret Földjére, ahova a felhőoszlop elviszi majd mindazokat, akik az Úr népéhez tartoznak.

- Alfred Christlieb -
(ford.: Borsos Péter)

Jótekonysági est harmadszor!

A Cisztercita Szent István Gimnázium és gyülekezetünk általános iskolájának javára már a harmadik alkalommal került megrendezésre a jótekonysági est a Szent István Művelődési Házban. A rendezvény december 5-i időpontja alkalmával az adventi időszak mellett a kettős állampolgárságról szóló, mára már gyászos emlékü négy évvel ezelőtti népszavazásról is megemlékeztek a résztvevők. A jótekonysági estre a trianoni határokon túlról ez alkalommal is szép számmal érkeztek az előadók, hogy versekkel, prózákkal, énekekkel hangulatos, ünnepi és egyben feledhetetlen estet szerezzenek a fehérváriaknak.

Elsőként Spányi Antal, a székesfehérvári római katolikus egyházmegye püspöke köszöntötte a vendéket. Emlékeztetett arra, hogy az emberi élet egyik legfontosabb feladata, hogy valami szépet tegyen Istenért. Ez akkor is igaz, amikor ilyen időket élünk, amikor a relativizmus diktatúrája próbál egyre inkább uralkodni az emberek felett. A folyamatos, kitartó hazugság alkalmas arra, hogy a hatalom előbb, vagy utóbb, de előidézzé az ország romlását, a családok széthullását és ismert a fenyegető nemzetfogyás is.

- Az utolsó lehetőség most már az egyházi iskolákban rejlik - fogalmazott a püspök, ahol a felnövekvő nemzedékek

Elsőként Tóth Szandra a Cisztercita Szent István Gimnázium 10.-es diákja lépett színpadra, és szavalta el Márai Sándor „Mennyből az angyal” című versét.

Az esten karácsonyi hangulatot teremtettek zenés műsorokkal gyülekezetünk iskolájának harmadik és hetedik osztályos

tanulói az emberi kétségekről és az Úr Jézusba vett hitről szóló színdarabjukkal. Később Bara József, csikszentmiklósi énekmondó hitet, reményt és szeretetet sugárzó műsora következett, majd a „cisztercis” diákok kiskórusának kánonja csendült fel, Burján Orsolya vezényletével.

A jótekonysági est egyik állandó fellépőjeként Varga Kornél István fővárosi, ötödikes diák szavalta el Petőfi örök érvényű költeményét, „A magyar nemzet” című versét.

tiszta, jó erkölcsöt, egészséges magatartást tanulhatnak. Ebben meggyökerezve, adhatják tovább az itt tanultakat utódaik számára.

Hiszem, hogy a jó dolgok kicsiben kezdődnek – mondta Spányi püspök, hozzátéve, így talán a relativizmus romboló diktatúráját is sikerül összetörni. Áldott adventet, szép, ünnepeket kívánt a hallgatóságnak.

Az est műsorvezetője, Galla János, a Magyar-Osztrák-Bajor Társaság elnöke is üdvözölte a vendégeket. Emlékeztetett a négy évvel ezelőtti december 5-i dátum szomorú évfordulójára, az anyaország többségi magyarsága elutasította a határon túlra szakadt magyarok kettős állampolgárságának kérelmét.

Ács Bernadett a ciszterci gimnázium egykori diákja szólaltatta meg Gounod „Ave Marija”-át, Perényi Miklós cselló, és Moharos Sándor zongora kíséretében. A Hermann László Zeneiskola FIORI DELLA MUSICA kórusa fellépése következett, majd a közönség Óberfrank Pál színművész tolmácsolásban hallhatta Babits Mihály: „Zsoltár férfihangra” című művét. A ciszterci gimnázium leánykarának színvonalas fellépése után a zoboraljai Bencz Gabriella lépett színpadra, hogy eredeti leánybúcsúztató dalokkal lepje meg közönségét. A Csíkszeredáról Székesfehérvárra ellátogató Kovács Tímea, az estek állandó fellépője, szívmengető mezőségi, moldvai, és kalotaszegi énekeket szólaltatott meg. Hangszeres kísérettel, moldvai népdalokkal érkezettek a délvidéki Török- testvérek a művelődési házba. Végezetül a Prímavera Kórus lépett fel magyar népdalokat előadva, Gárdonyi Zoltán és Bárdos Lajos művei közül válogatva. Az énekkart Szabó Adrienn vezényelte. Az est végén az iskolák képviselői - Pojányi Balázs a református, és Gyóni András, a Ciszterci Gimnázium igazgatója - vette át a felajánlásokból származó összeget iskoláik javára.

Somogyi László, gyülekezetünk lelkipásztora záró áhítatában arról beszélt, idézzük fel a szeretet mindig is aktuális nagy parancsolatát: „Szeresd az Urat, a Te Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első és nagy parancsolat. A má-

sodik hasonlatos ehhez: szeresd felebarátodat, mint önmagadat”. Az Istenre alázatosan figyelő nép megtanul szeretni. Krisztushoz térő szívvel megtanulja a magyar újból szeretni a magyart. Egyúttal köszönetét fejezte ki a fellépőknek, megjelenteknek, és a szervezőknek áldozat vállalásukért és, hogy a két iskola embert nevelő munkája minden ellenerő ellenére folytatódhat. Isten áldást kérte a két iskolai intézményre, a mögöttük álló gyülekezetekre, és a Krisztushívők közösségére.

*Szeretettel jelezzük, hogy a jótékonysági est teljes műsora letölthető a gyülekezetünk honlapjáról:
www.albaref.hu/letoltheto-anyagok/hang-es-videofelveletek-rovat*

- Szücs -

Egyházközségünk címere és pecsétje

A CÍMER HERALDIKAI LEÍRÁSA

Az egyházközség címere, tulajdonképpen egy „címeres pecsét”. A címeres pecsétet az különbözteti meg a címertől, hogy az ovális címerpajzsot pecsét módjára körirat keretezi, akár csak Fejér megye címere esetén. A címeres pecsét felirata fehér alapon fekete betűkkel:

SZÉKESFEHÉRVÁRI

*** REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ***

A címerpajzs osztatlan, ovális, kék pajzsmezejében: a pajzs aljából kinövő, természetes ábrázolású, „Úrasztala” látható. Az arany faragásokkal díszített, négyszögletes, asztalon egy kettényitott, veres kötésű, Biblia fekszik. A könyv (heraldikai) bal felső sarkában egy zöld könyvjelzőszalag van visszahajtván. A Biblia (heraldikai) jobb oldali lapján egy görög „alfa” és a (heraldikai) baloldali lapján egy görög „ómega” olvasható.

A pajzsmező (heraldikai) bal felső részében a Biblia mö-

gül arany, „emberarcú nap” bukkan ki.

A sok-sok vékony egyenes arany sugarat kibocsátó nap ábrázolása heraldikailag nem szokványos. (A heraldikailag szokványos ábrázolású napot, tizenhat napsugárral ábrázolják - ezek váltakozva: nyolc napsugár egyenes és nyolc lángszerű.)

A címerpajzs alatt, a pajzs vonalát szorosan követő, fehér alapon, fekete feliratos szalag lebeg. A szalag közepe lefelé ívesen duplán megtűródik, míg a két vége szimmetrikusan, csigavonalban hátracsavarodik. A szalag felirata:

„ ... AZ ÉN TANÍTVÁNYAIM VAGY TOK, HA SZERETITEK EGYMÁST ... „ JÁNOS 13,35

A PECSÉT LEÍRÁSA

Az egyházközség pecsétje a címeres pecsét kontúrrajzával egyezik meg a külső szalag nélkül.

A CÍMER ÉS PECSÉT HERALDIKAI MAGYARÁZATA

A Székesfehérvári Református Egyházközség címere az egyházközség eredeti viaszpecsét lenyomata alapján készült. Az 1825. évre keltezett ovális pecsét körirata (betű szerint):

Á. SZ. FEJÉRVÁRIHELV. VALLÁST TARTÓ
KERSZTÉNEK PETSÉTJE *1825*

A 2008. évben felújított címer ábrázolása két részlettel eltekintve megegyezik a régi viaszpecsét ábrázolásával. Egyrészt: a régi pecséten a Biblia kettényitott lapjain Károli Gáspár fordításában, az alábbi bibliai idézet olvasható:

Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok János No. XIII. v. 35.

A fenti idézet helyett az új címerben a Biblia lapjaira a görög alfa és ómega ábrázolása került, mivel a teljes idézet ábrázolása túl kicsi és nehezen olvasható lett volna. (Az eredeti viaszpecséten is csak nagyon nehezen, nagyítóval olvasható!)

Másrészt: az új címerben a külső szalagra került a fenti idézet gondolati magja, az 1990. évi új Biblia fordítás alapján:

„ ... AZ ÉN TANÍTVÁNYAIM VAGY TOK, HA SZERETITEK EGYMÁST ... „, JÁNOS 13,35

A CÍMER ÉS PECSÉT TEOLÓGIAI ELEMZÉSE

A mai székesfehérvári gyülekezet előtt nem ismeretes, hogy vajon ki és miért választotta a közösség újrualakulásakor a pecsét felirataként a János 13,35 szövegét. Ez az ige azonban aktuálisabb, mint valaha. A XIX. század elején, amikor az ellenreformáció kemény másfél évszázada után ismét megalakulhatott a református gyülekezet a városban, komoly kihívást jelentett annak a pozitív másságnak a felmutatása és elfogadtatása a fehérvári polgárok előtt, amely a közösség létjogosultságát, sőt küldetését volt hivatott igazolni. A biblikus, Krisztushoz személyesen megtért és élő hitre jutott reformált keresztyénség mivel is tudta volna jobban felmutatni Istentől rendelt hivatását mint azzal, hogy az egymás iránti szeretetük feltűnő gazdagságában élnek, s közben a Hegyi beszéd ellenség-szeretete is láthatóvá lesz rajtuk. Az őket korábban üldözőket és gyalázókat viszont nem gyalázzák, sőt imádkoznak értük, és jót tesznek azokkal, akik nemrég még a kárukat munkálták. (Máté 5,44-48)

Új barátok és új ellenségek között ma sem kisebb a feladat és a kihívás sem: szeretni egymást, bocsánatot kérni, ha egymás ellen vétettünk, tiszta szívből megbocsátani, - s szeretni azokat is, akik nem is olyan régen

még mindent megtettek a keresztyénség magyarországi eltüntetése érdekében. Adja Isten, hogy ne csak a régi-új pecsétünkre, hanem a szívünk hústábláira vésődjön fel mindörökké: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

A 2008-as pecsét és címer új vonása, hogy az Úrasztalán látható Szentírás a görög alfa és az ómega betű látható. Fontos és egyértelmű utalás ez arra, hogy gyülekezetünk a reformátori felismerések teljességét vallja. S mindezt nem valamiféle „vastagnyakú kálvinizmus” dacával teszi, hanem mert őseivel együtt szent meggyőződésévé lett, hogy maga az élő Isten határozta meg így a közeledés lehetőségét önmaga felé! Nem mi választottuk ezt az utat és nem is a reformátorok, hanem a mindeneget teremtő mennyei Atya, aki mindent pontosan megtervezett, így azt is, hogyan találhat vissza hozzá a bűnössé lett ember. Egyetlen Utat jelölt meg (János 14,6), sőt ennek az útnak a kezdete és a vége is ő (Jelenések 22,13), mert a teremtés is általa lett (János 1,3) s az utolsó ítéletet is ő bonyolítja majd le (János 5,22). Róla szól az egész Szentírás (János 20,31), az általa megváltott kegyelem a mi egyetlen reményünk (Efézus 2,8-9), s a hit az egyetlen kapocs, ami által a bűnbocsánatot és az örök életet magunkévá tehetjük (Zsidók 11,6; János 5,24). Az alfa és az ómega között az ő személye magasztosul, s az emberi élet e két végpontját köti össze a négy reformátori felismerés: solus Christus, sola Scriptura, sola gratia, sola fide. (egyedül Krisztus a megváltónk és a közbenjárónk, egyedül a Szentírás ad helyes információt Isten üdvözítő akaratáról, csak is kegyelemből van örök életünk s nem érdemeinkből, egyedül hit által ragadhatók meg és tehetők magunkévá Isten ígéretei).

Régi-új pecsétünk és címerünk mellett, amelynek bevezetését a Presbitérium 2009. január 1-vel, a jubileumi Kálvin év kezdetével rendelte el, hirdesse egész életünk örömmel Jézust, a Krisztust, aki így szól a XXI. század emberéhez is: „Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.” (Jelenések 21,6)

Az ábrázoláson szereplő nap motívum ősi jelkép, amit azonban a bibliai kijelentés új tartalommal töltött meg. Már az Ószövetség is bátran tesz hitvallást arról, hogy szemben a környező népek hiedelmeivel s a mindenkori asztrológusok képzelgéseivel, az égitestek nem iste-

nek, illetve nincs vallási értelemben szerepük vagy hatásuk az ember életére nézve. Az eredeti szöveg szerint a Teremtő csupán „felaggatta” őket az égre, mint kicsi lámpásokat (1. Mózes 1,14-17).

Az Újszövetség a fény szimbolikus jelentőségét hangsúlyozza, s ezen az alapon kerül a címerünkbe a Nap képe: „Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.” (János 8,12)

- Szászi József és Somogyi László -

„Mert ti testvéreim szabadságra vagytok elhívva...”
(Galata 5,13a)

2008. november 22-én szombaton délelőtt a Székesfehérvári Református Egyházközség Diakónia Bizottságának meghívására vendégeink a Kékkereszttől érkeztek. A csoportot Péli József mutatta be. Vendégeink tanúbizonyságot tettek iskolánk 6. és 7. osztályos tanulói, szülei és pedagógusai előtt az alkohol káros szenvedélyéről. A 7. osztályban elindult egy 2 éves DADA- program (a Dohányzás, Alkohol, Drog, Aids kezdetűiből származik a szó), melyet Dér Tibor rendőrhadnagy tart az iskolában, s ebből kiemelve az alkohol témát szeretnénk volna a Diakónia szervezésével a gyermekek számára megvilágítani keresztyéni szemszögből, az Úr ígéje által. Az őszinte vallomások csoportos beszélgetéssel zártuk. Számomra mély hatást tett az egyes életutak őszinte feltárása, a hibák, a bűnök nyílt vállalása, s ezen keresztül az az igei felismerés, hogy ettől a szenvedélytől is csak az Úr segítségével lehet megszabadulni. Hitelesek és elkötelezettek voltak mindannyian, hogy saját hibájukból okulva fontosnak tartják a jövő nemzedék formálását az igaz hit útján.

Lássunk egy- két szülői véleményt erről a beszélgetésről!

Fórizs Máté és Fórizs Tímea édesapja: Minden embernek fontos, hogy szeressék, hogy számítsanak rá, hogy fogják a kezét. A Teremtő társas lénynek alkotta meg az

embert, aki csak így volt képes átvészelni a történelem viharait és ez így lesz a jövőben is. A magányos ember könnyebben esik az alkoholizmus áldozatául. A családi asztalnál csak kulturált körülmények között történhet a mértékletes alkohol fogyasztás. Ezzel adunk mintát a felnövekvő gyermekeknek.

Tóth Dorina édesanyja: A különböző életkorú, nemű, iskolai végzettségű és családi háttérű italfüggő emberek életéről szóló történetekből kitűnt, hogy erős akarattal és hitük által tudtak csak lemondani az italról, és így térhettek vissza a normális életbe. Továbbá még közös volt bennük: a segítő szándék, hogy eljöttek, elmondták történeteiket, hogy így segítsenek gyermekeinken.

Vida Alexandra édesanyja: Nagyon tanulságos előadás volt a felnőttek és a gyermekek számára egyaránt, mert rámutatott arra, hogy milyen könnyen félresiklik az ember élete, ha Isten nélkül él. Köszönet ezeknek az embereknek, hogy kiálltak elénk (főleg gyermekeink elé), és elmondták betegségük és gyógyulásuk történetét. Remélem, gyermekeink számára világossá vált, ha életük során bármi nehézségük adódik, nem az italban keresik a megoldást, hanem Isten ígéje által találják meg azt.

Szanyó Gábor édesanyja: Fontosnak tartom, hogy a fiatalokat veszélyeztető káros szenvedélyekről időben halljanak a gyerekek, még mielőtt kipróbálnák azokat. Remélem, a bizonyágtételek alapján komolyan veszik a figyelmeztetéseket, hogy milyen mélyre lehet süllyedni, és milyen nehéz megszabadulni az alkoholtól. Köszönöm a bizonyágtévők bátorságát, és szolgálatát, hogy fontosnak tartják megővni gyermekeinket ettől a veszélytől.

Szeretnénk köszönetet mondani Somogyiné Gyüre Máriának a szervezésért, s reméljük, hogy jövőre ismét együtt épülhetünk lelkileg egy másik témában.

-Bokor Istvánné -

Az Ünnep csendje

Istentiszteletre gyűlt a falu népe. Volt, aki már bent ült a templomban, és keresgélte, esetleg dúdolgatta az énekeket. Mások beszélgettek, üdvözölték egymást, hiszen régen találkoztak. Voltak, akik kint ácsorogtak a templomajtóban, talán mert vártak valakit, aki először jött. Egyre nagyobb lett a padokban ülők sokasága, enyhe zsongás hallatszott mindenütt a templomban.

Egyszer csak megszólalt az orgona: többen halkabban fogták beszédüket, mások inkább elhallgattak, hiszen a hangszer hangja mindig is tiszteletet, áhítatot parancsolt. Akadtak olyanok, akik azért tovább duruzsoltak: úgy érezték, „végre egy csendes hely, egy alkalmas óra, amikor valakivel beszélgethetnek.” Voltak néhányan, akik csendben, lehajtott fejjel magukba mélyedtek: újból végigélték az elmúlt hetet, minden örömeivel és nyomorúságával együtt. Úgy szerettek volna most mindent, de mindent a keresztnél letenni. Nagyon vágytak arra, hogy – Máriához hasonlóan –, az Úr Jézus lábainál ülhessenek, és figyeljenek minden szavára. Szerettek volna gyermeki szívvel itt lenni a templomban. Ezek az emberek valóságosan készültek az Úrral való találkozásra. Isten szólt az énekeken keresztül, és szólt a szószékről, emberi beszéd formájában is. Szinte megelevenedett a Szentírás, fennszóval hirdettetett az evangélium, hiszen ezért imádkoztak oly sokan.

Az alkalom végén az orgona fenséges hangjára indult kifelé a gyülekezet. Az arcokon még ott ült az Úrral való találkozás áhítata, de már a templomajtóban hangos üdvözlések hallatszottak.

A templom előtti téren kisebb csoportokban beszélgettek az emberek. Voltak, akik beszámoltak az elmúlt hét eseményeiről, előkerültek az éppen aktuális vasárnapi ebéd már elkészült és még hátralévő /megfőzetlen/ fogásai, utána néhány recept gazdát is cserélt.

Mások már az előttük lévő hét várható történéseiről értekeztek. Időpontokat, eseményeket egyeztettek, szervezték a következő hét (hetek) programjait. A ruhák, a hét közben megszokottól eltérő öltözékek sem maradhattak figyelmen kívül, hiszen ez fontos kelleke

a jó megjelenésnek, még a templomokban is.

Néhányan meghittén, csendben beszélgettek a hallott Igéről: kit, miben, hogyan érintett. Őszintén megosztották egymással gondolataikat, és elmondták, milyen segítséget kérnek az előttük levő harcukhoz. Testvéri imaközösséget terveztek a következő hétre, jó lenne többször összejönni, hiszen magányosan, szinte reménytelen megállni ebben a kísértésekkel teli világban.

Ilyen imádkozó, testvéri közösséget alkottak ők az év minden hetében, de most különösen is figyelni akartak egymásra, hiszen közeleg a Karácsony. Már az Advent is része az ünnepnek, így már ezeket a napokat is ünnepként akarták megélni.

„Olyan jó lenne, ha ez a Karácsony még inkább dicsőségesebb, szentségesebb lehetne, mint tavaly volt.” - szólt valaki. Sajnos az elmúlt Karácsonyra nem tudtam teljes szívvel készülni. Hagytam, hogy a világ sodorjon. Aztán az Úr Jézus belevilágított a lelkem titkos kamráiba és megláttatta velem, hogy mindeddig fél szívvel követtem Őt.”

Bárcsak megértenék az emberek, hogy mindennél fontosabb az, hogy ne csak testben legyünk a templomban (ahogy általában ezt tettük), hanem lelkünk minden rezdülésével is. Isten házában, amikor hangzik az evangélium, ne keményítsük meg a szívünket, hanem hagyjuk, hogy Isten elvégezhesse tisztogató munkáját benne. Az Ige magja megmunkált, előkészített talajba hullhasson. Ne csak ünnepelni akarjuk Jézust, – mert így szokás –, hanem aminek Ő igazán örülne, a szívünket ajánljuk fel Neki.

„Én úgy szeretnék tisztességet adni az Úrnak, hogy nemcsak a hangos dicsőítő zenéssel hódolok Neki, hanem csendben leborulok Előtte. Nemcsak testben, hanem elsősorban lélekben. Azt olvastam ugyanis az evangéliumban, hogy a pásztorok a bölcsekkel együtt leborultak a mennyei király előtt. Ó, mennyire szeretnék abban az időben élni, hogy én is ott lehetnék a jászólnál, egészen közel Jézushoz!” - mondta egy fiatal testvér.

„Ahogy hallgattam a szavaitokat, arra gondoltam, hogy mennyi felesleges szó hagyja el a számat. Olyankor is beszélek, amikor hallgatnom kellene. Milyen sokszor „agyonbeszéltem” a másik embert, pedig Ő arra várt, hogy megszólalhasson, hogy elmondhasson nekem valamit. Csak utólag éreztem, hogy nekem a szolgálatom Felé, a „hallgatás” lett volna. Kérlek segítsetek, imádkozzatok értem, hogy ezen az Ünnepen keveset beszéljek. Hagyjam az Urat, hogy inkább Ő beszélhesen velem. Akkor majd én is meg tudom hallgatni a másik embert.” - mondta egy idősebb testvér.

Ahogy beszélgettek, egyre többen gyűltek köréjük, és érdeklődve hallgatták őket. Volt, aki csak egyetértően bólogatott, akadtak talán olyanok is, akik nem értették, miért ez a nagy lelkesedés. Az egyikük azonban így kiáltott fel:

„Én nagyon szeretném ünnepi csendben várni a Karácsonyt! Olyan csendben, hogy az már szinte hallható legyen. Ahogy egyszer a Fehérke c. könyvben olvastam: - Amikor minden elhallgat, megszólal a csend. A virágok, a fák, a felhők, a szél, és tanítanak. Mind, mind a GAZDÁRÓL beszél. - Úgy vágyom arra, hogy az én mennyei Atyám tanítson engem! Tanítson szeretni olyan embereket, akiket eddig nem fogadtam el. Tanítson tapintatosnak lenni, hiszen eléggé érdes a modorom. Neveljen a hálaadásra, mert oly sok mindent természetesnek tartottam az életben. Ja, igen! A figyelmesség. Szégyenkezve vallom meg előttetek, hogy

bizony komoly mulasztásaim vannak ezen a területen.” - szólt szomorkásan.

Hazafelé indulva még sokáig beszélgettek a hallott Igéről, és az Ünnepről, amelyben már benne éltek. Mind egyikük szívében ott volt a vágy, hogy - ahogy Mária tette - csendben, Jézus lábainál ülve készüljenek a Karácsonyra. Tudták, hogy csak így lehet Istentől megáldott az Ünnepek.

Sejtették, hogy sok kísértésen kell keresztül menniük, hogy a szívükben megfogalmazódott vágyak megvalósulhassanak. Egyre jobban áhítottak az Úr közelében élni, mind jobban és jobban hallani az Ő hangját, szerettek volna lélekben frissek maradni, hogy szüntelenül tanulhassanak, fejlődhessenek. Szívük örömmel volt tele a közös beszélgetés után, hiszen tudták, hogy ma Isten valami újat kezdett az életükben. Megértették küldetésüket, amit Isten a szívükre helyezett: *„Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtettségnek.”* /Mk.16:15/ Ők elmentek, elsősorban ki-ki a maga házába, és hirdették azt, amit ma hallottak.

Szívükben ott élt bizonyosság, hogy a karácsonyi készülődésben sokaknak elmondhatják majd a jó hírt, és sokan meg is hallják majd: *„Üdvözítő született ma néktek, az Úr Krisztus a Dávid városában.”* /Luk.2:11/

- Klucsik Péterné -

Az iratterjesztésből ajánljuk

Cseri Kálmán:

A négyküllős kerék

A négyküllős kerék a keresztyén életet jelképezi. „Aho- gyan egy kerékre jellemző, hogy gurul, halad előre, úgy a hívő ember lelki életében is állandó fejlődésnek lehet és kell lennie.” A keréknek négy küllőre van szüksége ahhoz, hogy teherbíró legyen és egy rendkívül erős tengelyre. Ez a tengely maga Jézus Krisztus, az út hozzá nehézségeken keresztül vezet. „Ő a „tengely” aki tart minket.” A könyv a „tengely” mellett a négy küllőnek is külön fejezetet szentel, ezek pedig az Ige, az Ima, a Közösség és a Szolgálat. Ezek biztosítják a hitben való növekedést, gyarapodást. Az Ige, az Ima a „táplálék”, ami erősít bennünket, élő hitet ad, segíti az Istennel való kapcsolatot. A másik két küllő, a Közösség és a Szolgálat pedig a hívő tagokat kapcsolja össze. Még egyszer összefoglalva a négy küllő feladata: Isten ígéje, amely által gyarapodunk. Az erre adott válasz az imádság,

amikor Istennel beszélgetünk. A közösség Isten eszköze, hogy kijavítsa a mi hibás elképzeléseinket. Mindezek célja pedig a szolgálat, s ennek egy fontos részterülete: a bizonyoságtétel, és ezek működése pedig lehetetlen a „tengely”, Jézus Krisztus nélkül. „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemet- szí; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, s én tibennetek. Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, s én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.”

Kánya Kriszta összeállítása nyomán

Református napok a Biblia Évében

2008. okt. 3-5-ig a Biblia Évében, egyházközségünkben sor került a Székesfehérvári Református Napok rendezvénysorozat megtartására. A teljesség igénye nélkül szeretném most megosztani élményeimet a kedves olvasóval.

A neves esemény a Széchenyi úti templomban kezdődött, Nagytiszteletű Somogyi László lelkész elnök köszöntőjével. Köszöntőjének kiemelt gondolata volt, hogy ne csak lelkipásztorok szája által szólaljon meg az üzenet, szólhat egy élő hitű biznyságtéve által is. Így került sor Klucsik Péter biznyságtételére, aki vallott arról az elmondottakban, hogy ha hűségesen olvassuk a Bibliát, akkor a beszélő Isten könyvévé válik. Mindennapi életünk fontos kérdéseit bízunk Ő reá, mint a párválasztást, az élethívatást, a házasság szentségét és a gyermekáldást. A válságos helyzeteket is tegyük az Ő kezébe, hisz Isten, létező valóság!

Testvérünk biznyságtételét Tőkéczi László: Biblia és politikum a magyarság történetében című előadása követte. Hangsúlyozta, hogy a Szentírás, Isten szuverenitásáról beszél az emberi hatalom viszonylagosságával szemben. A Biblia a középkortól beágyazódott a politikumba, átalakította azt. Az előadó történelmi személyiségeket, híres államférfiakat sorolt fel, akik életük zsinórmértékének tartották Isten szavát: Bethlen Gábor, Bocskai István, I. Rákóczi György, II. Rákóczi Ferenc. Idézetet hallhattunk I. Rákóczi György fiának írt leveléből, miként inti őt „...olvasd a Szent Bibliát, mert sem jobbat, szebbet, hasznosbat, dicséretesbet, idveségesbet nem kommandálhattok...” Fontos zárógondolata volt az előadónak, hogy a jelenlegi politika képviselőinek is vissza kellene térniük a Bibliához, mert csak Krisztus követőjeként lehet és kell a közösséget szolgálni. Az est a Csomasz Tóth Kálmán kórus repertoárjával ért véget, mintegy megpecsételve az elhangzott gondolatokat. (Bibliát ha felnyitod, Magyar ének, Várj ember szíve készen)

Október 4-én rendezvényünk már nem maradt a templom falain belül, városnéző kis vonatról hívogatták a

gyülekezeti tagok a járókelőket a Technika Házába. Sok színes program várta ott az érdeklődőket. A Tati Református Gyülekezet Rézfúvós Zenekara nyitotta meg a délutáni programot, majd Kálmán István versmondó szólaltatta meg Isten üzenetét Bódás János, és Túrmezei Erzsébet versein keresztül. A költészet elgondolkodtató csöndje után gyermeknyüzgés töltötte meg a termet, majd Daruka Mihály vidám színpadi játéka következett „*Hogyan keletkezett a Károli Biblia*” címmel. A kor nyelvét megidézve, gyermekek bevonásával kezdődött el az interaktív játék, történelmi ismereteket közölve. Megtudhattuk, hogy 418 éve nyomtatták a Vizsolyi Bibliát, amely Károli Gáspárnak és munkatársainak köszönhetően lehetővé tette, hogy anyanyelvünkön olvashassuk a Szentírást. Erről később így vall Károli Gáspár: „... Szabad mindenknek az Isten házába ajándékot vinni. Egyebek vigyenek aranyat, ezüstöt, drágaköveket, én azt viszem amit vihetek, tudniillik, magyar nyelven az egész Bibliát...” (Ez nem az előadás része,

a fenti idézet nagy bibliafordítónk szülővárosában, Nagykárolyban a református templomkertben található szobrának talapzatán olvasható. Ez számomra azért kedves, mert én is e városnak szülöttem vagyok.) Az előadó bemutatta a korabeli nyomtatógépet és a későbbiekben lehetőség nyílt annak kipróbálására.

A kicsik közben türelmetlenül várták, hogy színpadra lépjenek. Az „Olajfa” óvodások szolgálata „Gyermekszájjal a Bibliáról” címet viselte. Nagyon rákésztünk és imádságban hordoztuk ezt az alkalmat, hogy Istennek kedves legyen, amiről biznyságot teszünk. Tettük ezt verssel, énekkel, énekes játékkal, imádsággal. A közepsősök bibliai üzenete a Lk 6, 12-13 alapján: Jézus közölünk is választ tanítványokat. A nagycsoportosok bibliai üzenete Lk 10, 25-28 alapján a felebaráti szeretetről és Lk 13, 23-24-ig terjedő versek segítségével, Jézus tanítását követve a szoros kapu példázatáról szólt. Az óvónők az Igék felolvasásával tették nyomtatékossá a mondanivalót. Az óvodásokat a Református Általános Iskola tanulóinak és pedagógusainak szolgálata követte. A gyerekek énekkel, szavalattal, kis jelenetekkel tettek biznyságot arról, hogy „Boldog aki olvassa...” (Jel 1,3)

és meghallja a Szentírásból, hogy „Egymás terhet hordozzátok” és „Engedjétek hozzám a kisgyermeküket...”. A pedagógusok „ujjongó szívvel” vallották énekükben, hogy „öröm van Nálad”, dicsőítve az Urat.

A délután Levente Péter zenés műsorával ért véget. Derűsen, de mégis komolyan szólt a Bibliáról, mint az öröm forrásáról. Édesapja búcsúszavait idézte: „szívbeli öröm az Úr közelsége”. Hangsúlyozta a szülők felelősségét a Biblia megismertetésében. A tőle megszokott módon a

gyerekekkel való személyes kapcsolat, játék, éneklés sem maradt el. A Budai úti templomban zárult a rendezvény-sorozat, ismert előadóművészek tolmácsoltak „Felülről” való üzenetet a költészet eszközein át. Ezt követően Szabó Balázs: Zene a Bibliában című előadása hangzott el, és a zene szárnyain szólalt meg a Mindenható üzenete a Primavera Vegyeskar előadásában.

Minden lelki szépért és jóért köszönet a szervezőknek és Dicsőség Istennek!

- Matyi Enikő -

Női csendesnap

2008. november 8-án a maroshegyi Imaházban női csendesnapot tartottunk. A nap témája a megbocsátás volt. Az alkalom elején Cseri Kálmánné Enikő mondott egy bevezetőt a témával kapcsolatban, majd Demjénné Ilonka néni tett bizonyosságot életéről, hitéről. Ezt követően pedig egy rövid ebédszünet után, az alkalom második felében beszélgetésre és közös imádságra került sor.

Az igei részben az előadó dióhéjban a következőket helyezte a szívünkre:

Megbocsátani tiszta szívvel csak az tud, aki maga is átélte a TELJES BOCSÁNATOT.

A megbocsátás azonban feltételekhez kötött. Először is fontos az Istennel való kapcsolatunk rendezése, mert csak Ő tudja elvégezni bennünk ezt a „munkát”. Másodsorban alázatra is szükség van Isten, és emberek felé, harmadsorban pedig fontos, hogy a megbocsátásunkat soha nem szabad feltételekhez kötni.

A harag a szívünkben nem csak a békétlenséget eredményezi, hanem eltávolít Istentől, így a meg bocsátással maximálisan magunk ellen döntünk.

A hívő ember életének gyakorlata a megbocsátás, és a bocsánatkérés is. Ha a másik ember nem is bocsát meg nekünk, nyugodtak lehetünk abban, hogy a saját dolgaink rendezve vannak.

Hálásak vagyunk Istennek ezért az áldott lelki felüdülésért, közösségépítő alkalomért. Remélem sikerült kedvet csinálnom azoknak az asszony, és lány testvéreimnek, akik nem tudtak velünk együtt lenni az alkalmon.

- Miklós Eszter -

Tratterjesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást,	- evangéliumi naptárakat,
- biblia témájú könyveket,	- matricákat,
- hitépítő kiadványokat,	- kazettákat és CD-t
- traktátusokat,	
- igés kártyákat, könyvjelzőket,	

vásárolhat minden kedves érdeklődő.

Tisztelt Olvasók! Az előző számban megjelent hibákért - a nyomda nevében - szíves elnézésüket kérem. (Farkas István)

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai**Széchenyi utca****Vasárnap:**

08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)
 10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, ovis istentisztelet;
 11:30 Énekkari próba
 17:00 Istentisztelet (Nyári időszámítás alatt 18:00)
 Ünnepnapi és a hónap utolsó vasárnapján
 délelőtti úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Hétfő: 17:00 Szenvedélybetegek bibliaórája
 (Kék Kereszt csoport)

Keddenként:

első kedd: „Egymás terhet hordozzátok” imaóra
 második: Presbiteri bibliaóra
 harmadik: Jegyesoktatás és/vagy keresztelői előkészítő
 negyedik: Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliaórája
 Baba-mama kör az év minden páros szerdáján 10-kor

Csütörtök 16:00 Gyülekezeti bibliaóra

Csütörtök 19:00 Gyülekezeti bibliaóra
 (előtte fél héttől imaközösség)

Péntek 18:00 Felnőtt konfirmációi óra

Péntek 19:00 Húszon túliak köre

Szombat: 17:00 Ifjúsági kör

Szombat: 18:30 Énekkari próba

Minden hó 2. keddjén 16:45 Fiatal nők köre

Minden hó 1. szerdáján 15:00 Nyugdíjas lekész házaspárok,
 illetve özvegyek bibliaórája a Gyülekezeti Központban

Minden hó 2. vasárnapján Teázás a 10 órás istentisztelet
 után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Minden hó 3. vasárnapján 15:00 Családos délután a
 Gyülekezeti Központban

Minden hó utolsó vasárnapján 17:00 A vigasztalás evangéliuma -
 istentisztelet gyászolóknak

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet az Imaházban

Kedd: 16:00 Házi Bibliaóra

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet

Péntek: 16:00 Bibliaóra

Urnatemető nyitva: csütörtökön 16-18 óráig,
 pénteken 17-19 óráig

Köszönet és hála minden szülőnek és egyháztagnak, akik az intézményi pártoló tagsághoz csatlakoztak, illetve mindazoknak, akik adományaikkal segítették intézményeink működését! Szeretettel kérjük, hogy teljesítsék folyamatosan ígéretüket, mert csak így biztosítható iskolánk, illetve óvodánk zavartalan fenntartása. Az egyházközség csak rövid távon tudja megelőlegezni a működéshez a normatívan felül elengedhetetlenül szükséges összegeket.

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.

Hivatali órák:

Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;
 Vasárnap: 8,30 - 10,00 11,00 - 12,00
 Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;

Mobil: 30/630-8801;

e-mail: hivatal@albaref.hu

Internet: www.albaref.hu

Lelkipásztorok:

Somogyi László,
 Farkas Balázs, Kovács Krisztián

Diakónus: Somogyiné Gyüre Mária

Adminisztrátor: Schvanner Istvánné

Bankszámla szám:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK**- Tanítvány Református Oktatási és Nevelési Alapítvány -**

8000 Székesfehérvár, Széchenyi u. 16.

Tel.: 22/312-785

Bankszámla szám: OTP 11736006-20349613

Adószám (Szja 1%-hoz): 18492532-1-07

Református Egyház technikai száma:

(Szja 1%-hoz): 0066

- Hit, Remény, Szeretet Alapítvány -

Székesfehérvár Széchenyi u. 16., Tel: 22/312-785

Bankszámlaszám:

Unicredit 10918001-00000053-90940017

Céljai, s és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI**Olajfa Református Óvoda:**

8000 Székesfehérvár, Horvát I. u. 1.

Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu

Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka

Református Általános Iskola:

8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.

Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskola@albaref.hu

Igazgató: Pojányi Balázs

A Gyülekezeti Központ kölcsönének törlesztésére szánt adományokat az alábbi bankszámlára várjuk köszönettel:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető igehirdetések Mp3 formátumban!

e-mail: bekesseg@albaref.hu

www.albaref.hu

BÉKESSÉG
 A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
 EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.

Felelős szerkesztő: Somogyi László

Szerkesztő: Szűcs Gábor

Nyomdai munkák: Duna-Print Kft.

Felelős vezető: Farkas István